

ת"פ 42912/06/15 - מדינת ישראל - [פמ"ד] נגד אביעד מנשה, אורנית אוחיון - בעצמה

בית משפט השלום בבאר שבע

16 מאי 2017

ת"פ 42912-06-15 מדינת ישראל נ' מנשה ואח'

לפני כבוד השופט יואב עטר

המאשימה

מדינת ישראל - [פמ"ד]

ע"י ב"כ עו"ד אסף בר יוסף והמתמחה אשרף שחדה

נגד

הנאשמים

1. אביעד מנשה (עניינו קבוע ליום 29.6.17)

2. אורנית אוחיון - בעצמה

ע"י ב"כ עו"ד אבו לבן עלי

פסק דין

(ביחס לנאשמת 2 בלבד)

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בכתב האישום המתוקן בעבירה של **תקיפת שוטר** (עבירה לפי סעיף 273 לחוק העונשין התשל"ז 1977);

כעולה מכתב האישום המתוקן, עניינה של העבירה בכך שהנאשמת נכחה באירוע אליו הגיעו שוטרים בשעת ליל מאוחרת בעקבות תלונה על הקמת רעש.

שוטר ביקש מהנאשם 1 להזדהות, ובהמשך התקהלו אנשים נוספים ובהם הנאשמת דן והחל להתפתח ויכוח ועימות בין הנאשם 1 לבין אותו שוטר תוך שבמהלך דברים אלו הנאשמת דן היכתה את השוטר בידיה באוזנו הימנית.

הצדדים הגיעו להסדר טיעון, אשר כלל את תיקון כתב האישום והודאת הנאשמת בכתב האישום המתוקן, בנוסף הוסכם כי הטיעונים לעונש יידחו עד לאחר קבלת תסקיר, תוך שהובהר כי הצדדים יטענו באופן פתוח.

בעניינה של הנאשמת הוגש תסקיר, אשר עמד בהרחבה על נסיבותיה האישיות, על כך שהנאשמת נשואה, סיימה 12 שנות לימוד, שירתה שירות צבאי מלא בצה"ל, ועבדה לאחר מכן בתחנת דלק, ובתחום המזון המהיר, במקביל לעבודה כסייעת בגני ילדים.

כעולה בתסקיר, בהמשך עבדה הנאשמת בבית החולים סורוקה ככוח עזר וכיום עובדת לצד בעלה בעסק בתחום המזון

עמוד 1

השייך להם.

מהתסקיר עולה כי הנאשמת החלה לפני כשנה ללמוד במכללת ספיר, ולאחר סיום המכינה מתעתדת להתחיל בלימודים לתואר אחות סיעודית.

ביחס לעבירה, הביעה הנאשמת בפני שירות המבחן הבנה ביחס לחומרת מעשיה, הביעה תחושות חרטה ובושה, וטענה כי פעלה באופן אימפולסיבי ללא מחשבה מעמיקה באשר למשמעות מעשיה והמחירים הנלווים.

כעולה מהתסקיר, הנאשמת הביעה מוטיבציה להתחיל בהליך טיפולי עם שירות המבחן, בינתיים, נטען כי הנאשמת גם החלה בהליך שכזה.

בסופו של יום המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעת הנאשמת, ולהסתפק בענישה בדמות של"צ, צו מבחן והתחייבות.

המאשימה בטיעוניה לעונש עמדה על חומרת העבירה בה הורשעה הנאשמת, על מדיניות הענישה הנוהגת, טענה כי הנאשמת אינה עומדת בתבחינים שנקבעו בהלכה הפסוקה ביחס לביטול הרשעה, וביקשה להותיר את ההרשעה על כנה.

ראוי לציין כי המאשימה בטיעוניה לעונש לא עתרה לקביעת מתחם, אך בסופו של יום עתרה להסתפקות בעונש של מאסר על תנאי.

ב"כ הנאשמת מנגד, עמד בהרחבה על נסיבותיה, וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ביחס לביטול ההרשעה תוך שלעניין זה, הדגיש כי מעבר לעולה מהתסקיר, אכן, צפויה פגיעה קונקרטית ומוחשית בשיקום הנאשמת, מקום שתנאי לעיסוק כאחות הינו העדר הרשעות קודמות, בעבירות שדין מאסר.

ב"כ הנאשמת ביקש לאזן את ההקלה בעניינה של הנאשמת באמצעות העלאת רכיב השל"צ, להיקף של"צ גבוה יותר, מזה שהומלץ על ידי שירות המבחן, וזאת לצד עיצום כספי בין אם כפיצוי ובין אם כהוצאות לטובת המדינה בסכום בסך 4,000 ₪ שהנאשמת הפקידה מראש עובר לדיון היום בקופת בית המשפט לצורך זה.

בנוסף, ביקש בא כוח הנאשמת ליתן עדיפות לשיקול השיקומי, תוך שאף הביע הסכמה להארכת תקופת המבחן מעבר לתקופה המומלצת על ידי שירות המבחן (מקום שאכן זו קצרה במיוחד).

העבירה בה הורשעה הנאשמת חמורה.

הנאשמת פגעה בערכים המוגנים הנוגעים לצורך בציות לשלוחי מערכת אכיפת החוק, ולצורך לשמור על ביטחונם.

מקום שהחברה היא השולחת את השוטרים להגן על הציבור, הרי שחובת החברה גם להגן על השוטרים באמצעות ענישה מחמירה כנגד הפוגעים בהם. המחוקק נתן דעתו לאמור לעיל, והעבירה של תקיפת שוטר, הינה מהעבירות הבודדות בהם נקבע עונש מינימום תוך שהמחוקק קבע עונש מינימלי בדמות מאסר.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלו מגוונת ונעה בין מאסרים על תנאי במקרה המתאימים בהתאם לנסיבות העושה והמעשה, לבין מאסרים שאינם קצרים בפועל.

בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שעה שלוקחים בחשבון את עוצמת האלימות, אופן הפעלת האלימות, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים בשים לב לנסיבות האירוע, סבורני כי על מתחם העונש ההולם לנוע בין מאסר על תנאי לבין 7 חודשי מאסר בפועל.

על פי הוראות סעיף 40 ד' לחוק העונשין, בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום.

הכלל שהותווה בהלכה הפסוקה הוא כי משביצע אדם עבירה, יורשע. זהו הכלל, וביטול ההרשעה הינו בגדר חריג לכלל, שיתכן רק בכפוף לעמידה במספר תבחינים, הנוגעים לסיכויי השיקום, סוג העבירה, וקיומה של פגיעה קונקרטית ומוחשית בשיקום כפועל יוצא מההרשעה.

בעניינה של הנאשמת דנן, בשים לב לעולה מהתסקיר, בשים לב להעדר העבר הפלילי, ובשים לב לנכונותה לשאת ברכיב מוחשי במעש שעה שהפקידה מראש סכום כספי לטובת עיצום כספי, כמו גם הנכונות להעלות את היקף השל"צ, סבורני כי יש מקום להעדיף את שיקולי השיקום, ובמקרה דנן, מקום שגם הוצבע על פגיעה קונקרטית ומוחשית כפועל יוצא מההרשעה, סבורני כי ניתן לקיים מעין "מקבילית כוחות", מקום שהנאשמת הציעה לאזן את החריגה המשמעותית ממתחם העונש ההולם, ומהכלל שהותווה בהלכה הפסוקה בנוגע להרשעה, כפועל יוצא מביטול ההרשעה באמצעות אותם רכיבים מאזנים.

לאור כל האמור לעיל, אני מורה על ביטול הרשעת הנאשמת ודן את הנאשמת ללא הרשעה לעונשים הבאים:

א. של"צ בהיקף של 100 שעות בהתאם לתוכנית של"צ שתוגש על ידי שירות המבחן בתוך 30 ימים מהיום.

ב. צו מבחן למשך שנה מהיום.

ג. פיצוי לשוטר (ע"ת/2) מרשימת עדי התביעה שבכתב האישום המתוקן) בסך של 500 ₪. הסכום ישולם.

מתוך הפיקדון שהופקד לשם כך על ידי הנאשמת בקופת ביהמ"ש בתיק זה.

ד. לאור הצעת ההגנה, אני מחייב את הנאשמת בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 3,500 ₪. סכום ההוצאות ישולם מתוך הפיקדון שהופקד לשם כך על ידי הנאשמת בקופת ביהמ"ש בתיק זה.

ה. אני מחייב את הנאשמת לחתום על התחייבות בסך 3,000 ש"ח שלא תעבור משך שנה מהיום כל עבירת אלימות ו/או איומים ו/או הפרעה לשטר בשעת מילוי תפקידו. ההתחייבות תחתם בתוך עד 10 ימים ובאם לא תחתם תאסר הנאשמת למשך 10 ימים לשם כפיה.

מובהר לנאשמת כי ככל שלא תתייצב בפני שירות המבחן לשם השלמת תוכנית השל"צ, ו/או ככל שלא תבצע את עבודות השל"צ באופן מלא לשביעות רצון שירות המבחן, ו/או הממונים עליו מטעם שירות המבחן, ו/או ככל שלא תעמוד באופן מלא בתנאי צו המבחן, לרבות התייצבות לכל מפגש טיפולי ו/או שיחה, ו/או מסירת כל בדיקה שיידרש, רשאי בימ"ש להפקיע את צו השל"צ ו/או צו המבחן, ולדון את הנאשמת מחדש, תוך שמובהר לנאשמת כי בהעדר שיקולי שיקום, יאלץ בית המשפט לדון את הנאשמת במסגרת מתחם העונש ההולם. במהלך הקראת גזר הדין הבהיר בית המשפט לנאשמת רכיב זה, בשפה ברורה ופשוטה ווידא כי הנאשמת הבינה זאת.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בבאר-שבע.

ניתנה והודעה היום כ' אייר תשע"ז, 16/05/2017 במעמד הנוכחים.

יואב עטר , שופט